

1

Det var den første og den sidste dag.

Ståldøren lukkede sig bag hans ryg, og det metalliske klik fra låsen blev hængende lidt i den kølige morgenluft. Han tog fire skridt – stoppede op – og satte kufferten fra sig på jorden. Derefter lukkede han først øjnene og åbnede dem så igen.

En let morgendis hang over den mennesketomme parkeringsplads. Solen var netop ved at stå op over byen, og det eneste liv, man kunne se, var de fugle, som flokkedes på markerne uden om bebyggelsen. Han stod nogle sekunder og mærkede, hvordan hans sanser begyndte at fungere igen. En duft af nyhøstede marker smøg sig ind i hans næsebor. Lyset blændede og dirrede over asfalten. På afstand – nogle kilometer mod vest – kunne han høre den ensformige summen fra bilerne på motorvejen, der skar sig gennem det åbne landskab. Den pludselige, voldsomme oplevelse af verdens faktiske dimensioner fik det et øjeblik til at svimle for ham. Han havde ikke sat sine ben uden for de massive mure i mere end tolv år. Hans celle derinde havde målt tre meter på den ene led og to og en halv meter på den anden. Og i det perspektiv var afstanden ind til byen og banegården pludselig enorm. Helt uoverkommelig måske på sådan en dag.

Man havde tilbudt ham en taxa, men det havde han sagt nej til. Han havde ikke lyst til at vælge nemme løsninger – at smutte over, hvor gårdet var lavest. Det skulle ikke være det første, han gjorde. Han ønskede at mærke vægten og smerten og friheden i hvert eneste trin denne morgen. Hvis han skulle være i stand til at udrette det, som han havde sat sig for, så var han nødt til at overvinde den ydre verdens modstand. Overvinde og beherske.

Han greb fat i kufferten og begyndte at gå. Den vejede ikke ret

meget. Noget ekstra undertøj. Et par sko, en skjorte, bukser og en toilettaske. Fire-fem bøger og et brev. Det tøj, han var iført, havde han prøvet, modtaget og kvitteret for på anstaltens lager dagen i forvejen. Og det lignede det, det var. Fængselstøj. Sorte kunstlædersko. Blå bukser. En lyseblå bomuldsskjorte og en tynd vindjakke. Byens indbyggere ville nemt kunne se, hvor han kom fra. Lige så nemt som hvis han havde været katolsk præst eller skorstensfejer. Han var en af den slags, som kom gående ned til stationen med sin brune papkuffert for at rejse væk herfra. En af dem, som havde tilbragt en tid derude i den store, grå bygning mellem skoven og motorvejen. En af dem, som havde været lige i nærheden, og alligevel så uendeligt langt væk. En af dem, som alle kunne genkende.

Det store, grå hus. Sådan snakkede folk om stedet. For ham var det navnløst. Det var en periode – et stykke tid. Men intet rum. Og det var meget lang tid siden, han var holdt op med at tage sig af, at folk kiggede efter ham. Det var også lang tid siden, han var holdt op med at savne fællesskabet. Han havde sagt farvel til det uden at tøve. Også fordi han var tvunget til det. Og han havde aldrig længtes tilbage. Aldrig

Faktisk var det et spørgsmål, om han nogensinde rigtigt havde været en del af det fællesskab.

Solen steg højere op på himlen. Efter at have gået nogle hundrede meter var han nødt til at stoppe op igen. Han tog jakken af og kastede den over skulderen. To biler passerede ham. Et par vagtfolk sikkert. Eller kontorfolk. I hvert fald folk, der arbejdede på anstalten. Der lå ikke andet i den retning. Ikke andet end det store, grå hus.

Han begyndte at gå igen. Han forsøgte også at fløjte, men kunne ikke komme i tanker om nogen melodier. Morgenlyset var alt for voldsomt. Han kom til at tænke på, at han nok skulle have anskaffet sig et par mørke briller. Måske kunne han få fat på et par inde i byen. Han skyggede med hånden for øjnene, blinkede

og betragtede silhuetterne, der stod og dirrede lidt i den lysfyldte dis. I samme øjeblik begyndte en kirkeklokke at kime.

Han så på sit armbåndsur. Otte. Det første morgentog ville han ikke kunne nå. Faktisk var han også ligeglad. Han havde hele tiden haft lyst til at sidde en times tid på en banegårdscafé med en solid morgenmad og en frisk morgenavis. Der var intet, som hastede. I hvert fald ikke den første dag. Han ville naturligvis gøre det, som han havde besluttet sig for. Men hvornår han ville gøre det, afhang af en række faktorer, som han endnu intet vidste om.

I morgen måske. Eller i overmorgen. Hvis han overhovedet havde lært noget af alle disse år, så var det netop dette. At være tålmodig.

Tålmodig.

Målbevidst fortsatte han ind mellem husene. Han tog de mennesketomme, solbeskinnede fortove i besiddelse. Han erobrede de skyggefulde stræder, som ledte frem til torvet. Han betrådte de ujævne, brolagte gader. Langsomt vandrede han langs den brune, dovne å, hvor fede ænder flød omkring i tidløs ligegyldighed. Bare dette at gå og gå uden at støde ind i en mur eller et trådhegn, var i sig selv et mirakel. Han standsede op på en af broerne og betragtede en svanefamilie, der klumpede sig sammen på en lille, kunstig ø i skyggen af de kastanjetræer, som voksede langs vandkanten. Han betragtede også de vældige træer, hvis grene virkede, som om de stræbte lige så meget nedad som opad. Mod vandet lige så vel som mod lyset.

Verden, tænkte han. Livet.

En ung mand med ansigtet fuldt af filipenser stemplede hans billet med tydelig modvilje. En enkeltbillet naturligvis. Han gloede tilbage, drejede rundt på hælen og fortsatte ud til avis kiosken. Der købte han to morgenaviser og et ugeblad med en masse store, bare bryster på forsiden. Uden at lade sig mærke med det. På banegårdscafeen bestilte han en hel kande kaffe, friske rundstykker, ost og marmelade. Han besluttede sig også for at ville

ryge en cigaret eller to. Der var en time, til toget skulle gå. Og det var stadigvæk morgen.

Den første morgen i hans andet liv. Hele verden var fuld af tid. Af uskyld og tid.

Timer senere nærmede han sig. Han havde siddet alene i kupeen de sidste mange kilometer. Mens han stirrede ud gennem det beskidte vindue. Han havde set marker, skove, byer og mennesker passere forbi, og pludselig var alting blevet helt tydeligt. Landskabet havde fået betydning. Veje og huse og træer havde en plads i hans erindring og en form for indbyrdes samspil. Det gamle vandtårn. Fodboldbanen. Fabriksskorstenene og villahaverne. Gahns møbelfabrik. Torvet. Skolen. Viadukten og husene langs Købmandsgaden. Toget begyndte at sagtne farten.

Perronen havde fået nyt tag af bleggult plastic. Det bemærkede han, da han var stået af. Selve stationen havde fået renoveret facaden. Og havde fået nye skilte.

Ellers lignede det hele sig selv.

Han tog en taxa. Forlod byen. Femten minutters kørsel uden ord ud langs søen, som skiftevis forsvandt og viste sig igen, glitrende mellem kornmarker og lunde. Så var han fremme.

– De kan stoppe lige efter kirken. Jeg går det sidste stykke.

Han betalte og steg ud. Der var noget bekendt ved den måde, som chaufføren vinkede farvel til ham på. Han ventede, mens bilen svingede rundt på vejen og forsvandt bag mejeribygningen. Så tog han et fast greb i kufferten og begav sig ud på den sidste etape.

Solen stod højt på himlen nu. Og det varede ikke længe, før sveden perlede på hans pande og løb i dråber ned mellem skulderbladene. Der var længere, end han huskede. Og vejen gik også mere opad.

Men det var på den anden side også tolv år siden, han sidst havde gået her.

Huset var også blevet tolv år ældre, men det stod der stadigvæk. Hun havde ryddet ukrudtet på stien op til hoveddøren, som hun havde lovet. Men heller ikke mere. Det virkede, som om grænsen mellem skoven og haven var forsvundet. Brændenælder og sene-græs havde erobret havejorden. Og buske og klatrende ukrudt voksede meterhøjt langs murene. Taget på laden så elendigt ud. Der var huller i teglstenene. Men det var han ligeglad med. Stedet svarede meget godt til hans forestillinger.

Nøglen hang over døren, som den skulle. Han låste op. Men han var nødt til at sætte skulderen imod døren og trykke til, før den gav sig. Den havde tilsyneladende slået sig en smule.

Der lugtede indelukket. Ingen rotter tilsyneladende. På køkkenbordet lå en besked.

Hun ønskede ham held og lykke, stod der. Det var det hele.

Han stillede både kufferten og bæreposen på sofaen under uret og så sig omkring. Derefter begyndte han at gå rundt og åbne vinduerne. I soveværelset blev han stående foran spejlet og betragtede billedet af sig selv.

Nu forstod han, at han var blevet gammel. Hans ansigt var gråt og indsunket. Kinderne var blevet hule. Og kæbemusklerne var stramme. Huden på halsen hang i poser og var rynket. Hans skuldre var blevet skrå og lidt ludende.

Syv og halvtreds, tænkte han. Hvoraf de fireogtyve var tilbragt bag murene. Var det så mærkeligt, at han var ældet?

Han vendte ryggen til sig selv og gik ud for at finde et våben. Et våben var han nødt til at have. Og han kunne lige så godt finde det nu med det samme. Hvis han sidenhen skulle komme i tvivl.

Da det blev aften, sad han ude i køkkenet med brevet. Og læste det endnu en gang over en kop kaffe på den blomstrede voksdug.

Det var ikke noget langt brev. Knap halvanden side. Han lukkede øjnene og forsøgte at se hende for sig.

Hendes sorte, dødsmerkede øjne på den anden side af trådnettet. Hendes hænder, der vred sig.

Han forsøgte at høre hendes stemme fortælle.
Nej. Der var ingen tvivl.

II

20. april – 5. maj 1994

2

Det var en af den slags udflugter.

Naturligvis burde der have været fire voksne med. Eller i det mindste tre. Det havde også været meningen. Men en halv time før de skulle af sted, havde Henriette ringet og endnu en gang meldt sig syg. Uden at de helt kunne fatte, hvad hun fejlede. Og få minutter efter blev de enige om, at Hertl nok hellere måtte blive tilbage for at hjælpe sygeplejersken, der skulle komme senere på eftermiddagen for at vaccinere de toårige.

Så var der kun Elisabeth og Moira tilbage. Og at Moira ville ende med at få migræne før eller siden, det havde hun naturligvis kunnet sige sig selv. Altså var hun egentlig helt alene med flokken. Hvilket i øvrigt heller ikke var første gang.

Fjorten i alt. I forskellige aldre mellem tre og seks. Eunice på seks lagde ud med at kaste op i bussen, allerede da den havde kørt fire hundrede meter. Paul på tre tisede i bukserne nogenlunde samtidig. Ellen på fire og Judith på fem år forsøgte ganske kort tid efter at kradse øjnene ud på hinanden, fordi de begge to ville have fat i et grønt halstørklæde med lyserøde kaniner på. Emile på tre et halvt hylede efter sin mor, så ruderne klirrede. Og Christophe på seks havde ondt i tænderne.

De kom dog af bussen på parkeringspladsen i en lysning i skoven, uden at nogen var kommet alvorligt til skade. Hun talte dem hurtigt. Det passede. Fjorten i alt – femten, hvis man regnede Moira med. Derefter trak hun vejret dybt. Tre timer med skovtur, pølseristning, skattejagt og mere eller mindre velorganiserede botaniske ekskursioner. Det var programmet. Mellem grenene kunne hun skimte en himmel, der blev mere og mere

overskyet. Hun spekulerede på, hvor længe det ville vare, før regnen væltede ned.

Det viste sig, at det varede nøjagtig 25 minutter. Men på det tidspunkt var de nået et godt stykke ind i skoven. Moira følte nu et voldsomt tryk i tindingerne og holdt sig det meste af 50 meter foran gruppen for ikke at gøre tingene værre. Erich og Wally havde kastet sig over Eunice og drillet hende voldsomt. Konsekvensen var, at den tykke, lille pige nægtede at følges med resten af gruppen. Hun gik for sig selv inde mellem træerne i stedet for at gå på stien, mens Elisabeth af og til råbte til hende for at holde kontakten. En af Jümpers tvillinger var faldet og havde slået hovedet mod en trærod, så hun ville bæres. Den anden tvilling havde hængt sig fast i Elisabeths jakke med sine beskidte fingre, og lod sig kun modstræbende slæbe med.

- Nu begynder det at regne, hylede Bartje på fire.
- Jeg vil hjem, hulkede Heinrich på fem.
- Pattebørn, sagde Erich og Wally i kor. Gå hjem og knep med moar!
- Kneppe, peb en anonym treårig.
- Hold jeres kæft, Erich og Wally, hvædede Elisabeth. Ellers skærer jeg ørene af jer.

Moira var stoppet op ved en af skovforvaltningens hytter, hvor de skulle spise frokost.

– Hvilken skovtur, hviskede hun, da resten af gruppen var nået op til hende. Som sædvanlig hviskede hun for ikke at forværre migræneanfaldet. Skynd jer nu at komme i læ.

Allerede før Wally var nået frem til døren, vidste Elisabeth, at den var låst, og at nøglen stadigvæk lå i Hertls håndtaske hjemme i børnehaven.

– Der er låst for fanden, hylede Wally. Kom så med nøglen!

Moira stirrede uforstående på hende. Elisabeth sukede dybt. Derefter lukkede hun øjnene og talte til tre. Regnen fossede ned,

og hun kunne mærke, hvordan hælene på hendes sko langsomt sank dybt ned i den bløde, græs-dækkede jord.

– Jeg fryser, klynkede den tvilling, som hun havde i favnen.

– Jeg er sulten, peb den anden.

– Har I glemt nøglen, møgkællinger? skreg Erich og smed en jordklump mod væggen.

Elisabeth tænkte sig om i yderligere tre sekunder. Så rakte hun den kvæstede tvilling over til Moira, gik rundt om huset og smadrede et vindue.

En times tid senere var det holdt op med at regne. Al den medbragte mad var spist. Hun havde læst atten eventyr, som hun alle sammen havde læst attenhundrede gange før – nogle af de ældste var begyndt at strejfe om på egen hånd og var vendt tilbage i en så tilsølet tilstand, at hun var meget i tvivl om, hvorvidt buschaufføren overhovedet ville tage dem med, når de skulle hentes. Moira havde sovet lidt i et værelse på øverste etage og havde det en smule bedre. Men ikke godt nok. Gerard – en allergiker på tre – havde fået store, røde pletter i ansigtet og armhulerne, fordi en af kammeraterne havde lokket ham til at drikke en cola. En dreng på tre og en pige på fire havde tisset i bukserne.

Men ellers var alt under kontrol. Hun besluttede sig for at samle hele flokken uden for hytten og påbegynde tilbagetoget.

Tretten. Der var ikke mere end tretten. Fjorten, hvis man talte Moira med.

– Hvem er det, vi mangler? spurgte hun.

Det så ud til, at det var Eunice.

Da hun spurgte dem ud, viste det sig, at pigen var forsvundet for en halv times tid siden. Ingen af børnene var gode til det med klokkeslæt og tidsregning. Selv årsagen til, at hun var gået, stod noget hen i det uvisse. Wally og Erich – eller begge to i forening – havde vist nok slået hende i ryggen med et stykke brænde. Og Marissa havde vist nok kaldt hende for en dum luder. Muligvis havde hun bare haft ondt i maven.

Sandsynligvis var forklaringen en kombination af alle tre dele.

Efter at man i nogle minutter havde løbet rundt og råbt på hende, besluttede Elisabeth sig for, at man var nødt til at organisere en egentlig eftersøgning. Moira blev sat til at se efter de yngste i hytten, mens hun selv tog de ældste med sig ud i skoven.

De ældste? tænkte hun. Børn på fem eller seks år. Syv i alt.

– Vi laver en kæde og går skoven igennem, sagde hun. Der skal være seks-syv meter imellem os. Forstår I det?

– *Yes, boss!* brølede Wally og gjorde honnør.

Det var Wally, som fandt hende.

– Hun sidder i en skide grøft og huler, sagde han. Derovre. Hun siger, at hun har fundet en død fyr uden hoved.

Elisabeth vidste med det samme, at han talte sandhed. Naturligvis. Hun havde længe ventet på, at sådan noget skulle ske.

Faktisk var det ikke kun hovedet, der manglede. Kroppen – det, der var tilbage af den – havde ligget indrullet i et tæppe, og hvad der egentlig havde fået Eunice til at undersøge tæpperullen, blev der aldrig tid til at finde ud af. Muligvis havde der stukket en stump af mandens ben udenfor. I hvert fald havde den tykke og stærke pige fået rullet tæppet op. Næsten da. Det var gennemvådt – og det var fuldt af svamp og mug og forrådnelse. Det var også ved at falde fra hinanden. Og det gav næsten sig selv, at den krop, som lå inden i tæppet var i nogenlunde samme forfatning.

Der var intet hoved. Der var heller ingen hænder og fødder.

– Tilbage til hytten, hylede hun til sidst, mens hun slog armene omkring den hulkende Eunice.

Pludselig væltede en voldsom kvalme op i hende. Mens det gik op for hende, at det, som hun havde stået og kigget på, ville vende tilbage til hende utallige gange om natten i de år, som kom.

3

– Rapport tak, sagde Hiller og foldede hænderne.

Reinhart stirrede op i loftet. Münster rømmede sig pligtskyldigst og Van Veeteren gabte højt.

– Nå? sagde Hiller.

– Jo da, sagde Münster og begyndte at bladre i sin notesblok.

– Det går sgu strygende, sagde politimesteren og kiggede på sit armbåndsur i gulddublé. Jeg har et møde om mindre end en halv time, så det vil være helt fint, hvis jeg bare får overskrifterne.

Münster rømmede sig igen.

– Der er altså tale om liget af en mand, begyndte han. Han blev fundet i går ved et-tiden i et skovområde uden for Behren, cirka tredive kilometer herfra af en seksårig pige ... hun var på udflugt med børnehaven. Liget lå indrullet i et tæppe i en grøft omtrent halvtreds meter fra den nærmeste vej, og det havde ligget der længe.

– Hvor længe?

– Et godt spørgsmål, sagde Reinhart. Måske et år. Lidt mere eller lidt mindre.

– Kan man ikke fastslå den slags? sagde Hiller.

– Nej. Ikke endnu, sagde Van Veeteren. Meusse er i fuld gang. Men det har i hvert fald ligget der et halvt år.

– Jaså, sagde Hiller. Og?

– Det har ikke været muligt at fastslå mandens identitet, sagde Münster. Fordi morderen har hugget både hoved, hænder og fødder af sit offer ...

– Kan vi nu også være sikre på, at det drejer sig om et mord? spurgte politimesteren. Reinhart sukkede dybt.

– Nej, sagde han. Manden kan naturligvis være død af naturlige

årsager. Og så kan hans familie have manglet penge til en ordentlig begravelse. Det er jo dyrt, den slags ... hovedet og resten af ekstremiteterne kan være doneret til forskningsformål ... i overensstemmelse med afdødes egne ønsker.

Van Veeteren rømmede sig.

– Det vil formodentlig komme til at tage tid at fastslå dødsårsagen, sagde han forklarende og satte en tandstikker fast mellem tænderne i underkæben. Også fordi der ingen skader var på resterne. På den anden side plejer folk jo at dø, når man hugger hovedet af dem.

– Meusse er ikke specielt begejstret for det her lig, fortsatte Reinhart. Og det kan man vel ikke fortænke ham i. Det har ligget nede i den våde grøft i det mindste hele vinteren i et råddent gultæppe. Det er frosset og tøet op flere gange. Der har været en del dyr på besøg og gnavet lidt i det ... selv om det har været svært at komme til. Noget af tiden har det også været dækket af vand ... og er blevet en smule konserveret. Havde det ikke været tilfældet, havde der formodentlig ikke været andet end skelettet tilbage. Men for at sige det, som det er, så ser han ud ad helvede til.

Hiller tøvede.

– Hvad er vores teori om, hvorfor hovedet og ... de andre ting mangler?

Vores? tænkte Münster. Hvad tror *vi*? Hvordan har *vi* det i dag? Var det en politistation eller et sygehus, man sad og kedede sig på? Eller var det måske en galeanstalt, som Reinhart plejede at sige? Det var ikke til at blive klog på.

– Det er svært at sige, sagde Van Veeteren igen. Men det er ikke første gang, vi er stødt på en morder, som parterer sine ofre. Og normalt sker det for at gøre identifikationen mere besværlig.

– Og I har altså ingen anelse om, hvem ofret er?

Van Veeteren rystede på hovedet.

– Vi finkammer naturligvis området, fortsatte Münster. Som politimesteren har givet ordre om. Vi har haft tyve mand i gang ude i skoven siden i går eftermiddag ... altså med undtagelse af nattetimerne, naturligvis.

– Det er spild af tid, bemærkede Reinhart og fandt sin pibe frem fra brystlommen.

– Du må gerne ryge, lige så snart vi er færdige her, sagde politimesteren og så igen på sit ur. Og hvorfor er det spild af tid?

Reinhart stak piben tilbage i lommen og foldede i stedet hænderne bag nakken.

– Fordi de ikke vil være i stand til at finde noget, forklarede han. Hvis jeg slår en eller anden ihjel og derefter giver mig tid til at save hovedet, hænderne og fødderne af vedkommende, så er jeg vel ikke så åndssvag, at jeg bagefter lægger dem på samme sted, hvor jeg anbringer kroppen. Faktisk er der kun et eneste sted i verden, hvor vi kan være sikre på ikke at finde dem, og det er netop der, hvor vi har tyve mand til at lede nu. Det er i sandhed spild af tid.

– Godt nok, afbrød Hiller. Men nu var De altså ikke til stede her i går, og så mente jeg, at ...

– Nå ja, sagde Van Veeteren. Det skader vel ikke noget at få gennemsoget findestedet. Men jeg tror nu, at vi trækker folkene tilbage igen i aften. Der er under alle omstændigheder ikke mange spor, som er i stand til at overleve en hel vinter. Og han er nok ikke slået ihjel på det sted, hvor han blev fundet. Det tror jeg, at vi kan være helt sikre på.

Politimesteren tøvede igen.

– Hvordan vil I gribe sagen an? spurgte han så. Jeg har som sagt en anelse travlt ...

Van Veeteren forhastede sig ikke.

– Tjah, sagde han. Det må vi vel tænke lidt over. Hvor mange vil du sætte på sagen?

– Vi har jo også de forbandede røverier, sagde Hiller og begyndte at rejse sig. Plus afpresseren ...

– For slet ikke at tale om racisterne, sagde Reinhart.

– Ham den afpresser ... sagde Hiller.

– Racistrøvhullet, sagde Reinhart.

– Satans også, sagde Hiller. Kom ind til mig i morgen tidlig,

Van Veeteren, så må vi se, hvad vi kan gøre. Er Heinemann stadigvæk sygemeldt?

– Han kommer igen på mandag, sagde Münster.

Han fortalte ikke noget om, at han egentlig selv havde haft planer om at holde fri et par dage, når først Heinemann var mødt igen. Der var noget, som sagde ham, at det nok ville være en skidt idé at bede om fridage lige nu.

– Jamen, så må vi vel bare se at komme videre, sagde Hiller og begyndte at mase sig igennem flokken med retning mod døren. Jo hurtigere, vi kan få klaret den her sag, jo bedre. Og det skulle vel ikke være aldeles umuligt i det mindste at finde ud af, hvem han var.

– Intet er umuligt, sagde Reinhart.

– Nå, hvad siger du så? sagde Van Veeteren og rakte billederne over til Münster.

Münster betragtede højglansbillederne af det brunplettede lig og de nærmeste omgivelser. Et velvalgt sted tilsyneladende – brombærkrat og en halvt skjult grøft ... der var intet at sige til, at liget havde ligget der så længe uden at blive opdaget. Faktisk var det nærmest et under, at det nogensinde var blevet fundet. At en seks år gammel pige på udflugt skulle snuble over det på den måde var en ren og skær tilfældighed.

– Det ved jeg ikke, sagde han. Men det virker i hvert fald helt igennem overlagt.

Kommissæren mumlede for sig selv.

– Ja. Overlagt. Det må vi nok gå ud fra. Men hvad mener du om det, at hovedet og hænderne er skåret af?

Münster tænkte sig om.

– Det er vel for at gøre identifikationen mere besværlig ...

– Hvilken rolle spiller fødderne i den sammenhæng?

Münster rystede på hovedet.

– Ingen. Medmindre de var meget specielle. Noget med tatoveringer eller den slags ... hvor gammel var han?

– Mellem halvtreds og tres, siger Meusse. Men vi må vente til

i aften med at få noget at vide med sikkerhed. Det er som sagt ikke noget rart lig. Og det bliver nok dig og Rooth, som skal tage jer af det.

Münster kiggede på ham.

– Hvorfor det? Hvad skal du ...

Van Veeteren hævdede advarende den ene finger.

– Jeg har mere end nok at gøre med den skide røver. Reinhart er meget tæt på at slå kloen i sine racister. Og bagefter skal jeg indlægges og have skåret et større hul i maven ... den første uge i maj. Derfor kan du lige så godt tage dig af sagen fra begyndelsen.

Münster kunne mærke, at han rødmede.

– Jeg står naturligvis til tjeneste, hvis du skulle køre fast, sagde Van Veeteren.

Når jeg gør det, tænkte Münster. Ikke *hvis*.

– Måske ville det være en god idé, hvis vi først finder noget at køre fast i, sagde han. Har Rooth kigget på vores anmeldelser af forsvundne personer?

Kommissæren trykkede en knap ned på samtaleanlægget, og fem minutter efter dukkede kriminalinspektør Rooth op med et bundt dataudskrifter i hånden. Han lod sig falde ned på den ledige stol og kløede sig i skægget. Det var tyndt og nyanlagt, og det fik ham til at ligne en vagabond, tænkte Münster. Men det ville måske kunne bruges til noget engang. Det var altid udmærket at kunne disponere over folk, der ikke kunne identificeres som politifolk på mere end hundrede meters afstand.

– Vi har åbnet toogtredive sager af den slags i hele distriktet de seneste to år, sagde han. Altså toogtredive, som ikke er blevet opklaret. Seksten i selve byen. Jeg har rodet lidt i dem ... hvis vi nu regner med, at han har ligget der i mindst seks måneder og højst et år, så burde han være meldt savnet et sted mellem april og december i fjor. Og så må vi vel se, om det stemmer med, hvad Meusse finder ud af, når han er færdig ...

– Hvordan kan så mange mennesker forsvinde på så kort tid? spurgte Münster. Passer det virkelig?

Rooth trak på skuldrene.

– De fleste stikker af til udlandet. Desuden er det mest unge mennesker. Jeg tror ikke, at der er noget kriminelt indblandet i mere end ti eller femten procent af tilfældene ... det siger Stauff i hvert fald, og han har ganske godt styr på den slags. Selvom jeg går ud fra, at han ikke regner småsagerne med. Mange af dem er misbrugere. De tager til Thailand eller Indien og den slags steder.

Van Veeteren nikkede.

– Hvor mange kandidater har du tilbage?

Rooth bladede lidt i sine lister. Münster kunne se, at han havde understreget nogle af navnene, havde sat spørgsmålstegn ved andre og streget en del over. Men det stod allerede nu klart, at det ikke var de store sager, han havde at byde på.

– Ikke mange, forklarede Rooth. Hvis vi altså regner med, at det drejer sig om en mand på mellem halvtreds og tres år ... som er en meter og femoghalvfjerds høj – når man regner fødder og hoved med ... ja, så er der nok ikke mere end to at vælge imellem – måske tre.

Kommissæren betragtede sin tandstikker.

– Det er nok med en enkelt, sagde han. Bare det er den rigtige.

– Det er langt fra sikkert, at han er her fra egnen, sagde Münster. Og der er intet, som tyder på, at han er blevet slået ihjel i nærheden af Behren ... det kan faktisk være sket hvor som helst.

Rooth nikkede.

– Hvis vi tager hele landet med, sagde han, så giver det os en syv-otte kandidater mere at vælge imellem. Uanset hvad, så er vi vel nødt til at vente på obduktionsresultaterne, før vi begynder at lede efter en sørgende enke. Ikke?

– Helt givet, sagde Van Veeteren. Jo flere, som slipper for at kigge på ham, jo bedre.

– Ja, men så ... sagde Münster, efter at der havde været helt stille en tid. Så må vi vel hellere finde noget andet at fordrive ventetiden med?

Van Veeteren lænede sig tilbage så det knagede i skrivebordsstolen.

– Jeg vil foreslå, at I går et andet sted hen og finder ud af det.

Jeg siger til Hiller, at I tager jer af sagen ... og at jeg ... som sagt ... står til rådighed.

– Hvad siger du? sagde Rooth, da de havde sat sig med deres kaffekopper i kantinen. Skal vi sige, at vi klarer den sag på en uge?

– Gerne for mig, sagde Münster. Hvornår ville Meusse være klar?

Rooth så på sit ur.

– Om en time, tror jeg. Skal vi ikke følges ad derud? Hvad siger du?

Münster nikkede.

– Hvad med den store, engagerede offentlighed? spurgte han. Der stod jo en del om det i aviserne.

Rooth rystede afværgende på hovedet og slugte et halvt stykke wienerbrød.

– Ikke noget brugbart endnu. Krause holder styr på henvendelserne. Og så kommer der en appel i aftennyhederne ... både i fjernsyn og radio. Men jeg tror nu, at det må være en af de her.

Han bankede med sin teske på sine dataudskrifter. Münster ragede dem til sig og betragtede Rooths skriblerier. Rundt om tre af navnene havde han tegnet en cirkel. Det var tilsyneladende de tre navne, som passede bedst til det, de søgte efter.

Tre navne. Alle med det til fælles, at de var værdige aspiranter til et trist endeligt. Myrdet. Lemlæstet. Begravet i en fugtig grøft i en skov uden for Behren. Hurtigt læste han oplysningerne igennem.

Claus Menhevern

Drouhtensvej 4, Blochberg

Født 1937

Anmeldt forsvundet 1. juni 1993

Pierre Kohler

Armastenstraat 42, Maardam

Født 1936

Anmeldt forsvundet 27. august 1993

Piit Choulenz

Hagmerlaan 11, Maardam

Født 1945

Anmeldt forsvundet 16. oktober 1993

– Ja, sagde han og skubbede udskrifterne tilbage over bordet. Det må vel være en af de tre.

– Det er jeg helt sikker på, sagde Rooth. Og hvis det passer, så er det hele klaret om en uge. Det har jeg en meget klar fornemmelse af...